

LA CRÍTICA

PER RAMON OLIVER

EL ZOO DE VIDRE

El temps és la distància més llarga que existeix entre dos llocs. Això és el que afirma en Tom, el gran protagonista de la primera gran obra mestra de Tennessee Williams. I de fet, pocs cops aquest absolut protagonisme d'en Tom s'ha fet tan evident com en el muntatge de l'obra que dirigeix Josep Maria Pou. Un espectacle que, d'altra banda, sembla seguir en aquest sentit i en la seva mateixa concepció escenogràfica –un espai format per subtils plataformes lleugerament superposades l'una amb l'altra i recolzat damunt un obscur mar de teles que evocuen superfícies marines; un espai que a Broadway es recolzava precisament sobre un fons d'aigües negres– els passos del muntatge que fa uns mesos va triomfar a Broadway de manera aclaparadora. Entenguem-nos: en Tom ha sigut sempre el narrador de l'obra, però potser mai no l'havíem vist exercir tan clarament la funció de director d'escena d'aquests records com en el present cas. És precisament aquesta funció la que provoca que en Tom, quan evoca per primera vegada la seva germana Laura, faci que aquesta surti literalment de les costures del sofà familiar en una imatge inquietantment surrealista. O que, com ho faria qualsevol director, sovint pronuncii en veu alta les paraules que dirà la seva

mare abans que aquesta obri la boca.

És el mateix Williams qui, en les esplèndides acotacions al text de l'obra, assenjala que l'espai de representació és un record i, per tant, no pot ser en cap cas realista. En aquest sentit, Pou es fa del tot seves les acotacions i construeix un espectacle amb un punt acuradament irreal que transmet intel·ligentment la temperatura atmosfèrica del text. Però que, això sí, no acaba de transmetre la seva temperatura emocional, malgrat la força que tenen escenes aïllades tan ben resoltes com la de la conversa entre en Ros i en Jim (uns molt eficaços Meritxell Calvo i Peter Vives) o el gran treball interpretatiu que ofereix Dafnis Balduz. I crec que, en gran mesura, aquest dèficit d'emoció cal atribuir-lo al tractament que rep la mare Amanda. En mans d'una Míriam Iscla que sembla anar aquí lleugerament perduda i mancada de direcció, l'Amanda es transforma en un monstre amb tendència al verb imparable i l'humor excessiu que no es permet ni un moment de respir quan es tracta d'ofegar els fills. En aquesta Amanda no hi trobo mai l'amor (equivocat, però amor) que sí que entreveus en l'original. Només en comptades excepcions els ulls d'Iscla perduts en el passat et deixen intuir la fragilitat trencada que amaga la seva ridícula façana de mare devoradora.

Teatre Goya.